

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. VII. De participatione meritorum Christi, & de merito obedientiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Monile Spirit. 1. Cor. 11. nem sibi acquirit. Omnino talis perditus est, nisi per pœnitentiam Deo reconcilietur.

9. *Bona voluntas habet adiutores sanctos in spiritali seu desiderata Communione. Lib. 3. Spir. gr. cap. 34. Psal. 11.* Ancilla Christi Mechtildis aliquando lecto decumbebat, alijs Monasterij sui virginibus sacram Eucharistiã percipientibus. Cùm ergo ipsa in paupertate spiritus altiùs ad Dominum suspirans, ingemiscerat, vidit eundem Dominum mox de throno suo surgere dicendo, *Propter miseriam inopum & gemitum pauperum nunc exurgam.* Surgente verò illo, omnes Sancti pariter surrexerunt, offerentes Deo in spiritualem consolationem infirmæ, & laudem Dei æternam, obsequium quod in terris Deo præstiterant, & ea quæ pro illo passi fuerant. Vnde Mechtildis intellexit, quòd quoties anima in paupertate spiritus ad Deum suspirat vel ingemiscit, desiderans ejus gratiam, statim omnes Sancti gratiam illi animæ impetrant, ac veniam (si ipsa anima pro peccatis dolens ingemiscit) obtinent. Et ait Dominus:

Quando post me ingemiscis, tu me tibi intrahis. Ecce quantumcunque res aliqua sit vilis & abjecta, ut est festuca, homo eam sola voluntate non acquirit: me verò quislibet voluntate, aut gemitu unico habere potest.

CAPVT VII.

De participatione meritorum Christi & de merito obedientie.

1. Quam facile bonam voluntatem accipiet Christus, & auget ob illam merita nostra.
2. Quam industriã inducere possimus merita Christi, eaq; nobis appropriare.
3. Obedientia non à solis Religiosis, sed à secularibus etiam exercenda erga majores, & seinvicem.
4. Etiam altissima contemplationi præferenda obedientia.
5. Est enim gratissimum Deo sacrificium; illa præsertim, cui nihil propriæ voluntatis miscetur.
6. Opus bonum sponte factum, simpl. x habet primum: factum verò ex obedientia, duplicem mercedem reportat.

EIdem Mechtildi virgini oranti pro quadam persona quæ dolebat se multas lacrymas quasi sine fructu fudisse, respondit Dominus: *Roger me illa, ut propter bonitatem meam omnes lacrymas, quas effudit, sic accipiam, quasi eas ex amore mei, vel devotione aut contritione fudisset. Si enim hoc præfecerit, quantum ipsa mihi crediderit; & de bonitate mea speraverit, tantum proculdubio obtinebit.*

O mira & stupenda divinæ pietatis dignatio, quæ tantis consolationibus miseris relevat! Quod autem de lacrymis dictum est, posset fieri etiam de præterita tristitia, & qualibet tribulatione, angustia vel pœnã, quam quis inaniter se pertulisse putat.

Cùm eadem Mechtildis, ab alia quadam persona rogata, oraret Dominum, ut ipse dignaretur illi dare cor purum, humile, de-

fide-

*dua hęc
occurrit,
quomodo
Christi
virtutes
nostras
efficiamus
Lib. 2. c.
13. &
lib. 3. c.
12. & 1.
4. c. 14.*

siderabundum, & spirituale, tale responsum accepit: *Omnia qua vult & quibus indiget, inveniet in me. Igitur quod ipsi deest in puritate, humilitate, desiderio vel amore, suppleat aut suppleri petat de bonis que sunt in me, ac totam conversationem meam divinam sibi usurpet.* Cui illa, *Si, inquit, dulcissime Deus, tam gratum tibi est, ut homo bona tua sibi usurpet: dic, obsecro, quomodo hoc facere debeat.* Et Dominus: *Offerat Patri meo caelesti vel mihi meam puritatem & innocentiam pro sua impuritate, meam humilitatem pro sua superbia, meam pietatem & charitatem pro sua duritia ac tepiditate, meam denique sanctissimam perfectissimamque conversationem pro sua negligenti & imperfecta vita. Desideria item sua, cogitationes, verba, orationes, lacrymas, dolores, angustias, & opera, offerat in unione desideriorum, cogitationum, verborum, orationum, lacrymarum, dolorum, angustiarum atque operum meorum: ita enim omnia Deo summe placebunt. Qualibet quidem sancta oratio celos penetrat: sed illa qua meis orationibus unitur, longe excellentior atque dignior est. Studeat etiam virtutes meas pro modulo suo imitari, & mores atque actus suos juxta mores & actus conversationis mee dirigere.*

3.

*Obedi-
tia Chri-
sti omni-
bus Chri-
stianis
imitan-
da.*

Christus sæpius revelare dignatus est, quod quilibet Christianus imitari debeat humilem suam obedientiam, quã ipse obdivit Patri suo caelesti, & homi-

nibus, non solum bonis, verum etiam impijs. Neque enim hæc virtus præclarissima à solis Monachis vel Monialibus, sed prorsus ab omnibus eximie coli & servari potest. Obedientia hominem subdit Ecclesiæ, ejusque Sacramentis, Pastoribus, Superioribus, dogmatibus, præceptis, institutionibus, consuetudinibusque universis. Hæc hominem promptum flexibilemque reddit in consilijs dandis, in auxilijs obsequijsque tam corporalibus quã spiritualibus impendendis, secundum discretionem, & juxta cujusque necessitatem. Verus obediens, proprium judicium & sensum citò deserit, ac velle nolleque suum prorsus abnegat: unde & infernum metuere non debet. * Nam sola propria & mala voluntas (quæ omnium peccatorum fundum est) infernum constituit: tolle illam, & infernus non erit. Verus ergo obediens propriæ voluntati renuntiat, & in exequendo ea quæ præcipiuntur, moras non necitat: sed mox ubi ei aliquid injungitur, paratus est, imò verò præceptum plerumque non expectat. Subjicit se non tantum Deo & Superioribus, verum etiam omnibus hominibus; & quanto homines sunt inferiores, tanto ei subjectio amplius sapit, tanto ipse libentius obedit: majorem enim hæc sui mortificationem invenit, quàm dum sub majoribus se inclinat. Nullus adeò aridus &

Monite
Spiritu.Officium
obedi-
entia.* S. Bern-
nardi
nota
vox est,
Tolle pro-
prium vo-
luntatē,
& infer-
nus non
erit.

Rx 2

divi-

Ronile
spirit.

Obedien-
tia rectis-
sima ad
cælum
semita.

divinâ gratiâ destitutus est, quin si promptè propter Deû obedire velit, virere & florere, copiosumq; fructum producere possit. Planè obedientia, quâ homo bonæ voluntatis se submittit, & non vult ex seipso vivere, sed cuncta opera & negotia sua (maximè ea quæ ardua sunt) peragit ex salubri sanctoque consilio alicujus spiritalis atque illuminati Confessoris, via ad cælum tutissima est, per quam facillimè retia diaboli evaduntur. In hujusmodi sui resignatione omnia hominis opera abundant gratiâ: sed ea opera quæ bonus homo ex proprio facit iudicio, difficile est discernere, utrùm ex natura an ex gratia fiant. Qui verò non habet aliquem hominem idoneum cui in omnibus obediat, & ex cuius consilio opera sua peragat, paratam nihilominus retineat voluntatem obediendi, si talem haberet.

4-
Obedien-
tiam
contem-
plationi
preferen-
dam, do-
cet exem-
plo.

Si quis Dei munere ad tam altum sanctitatis gradum pervenisset, ut Deum reipsâ semper visibiliter præsentem secumque habitantem haberet, is si ad aliquod opus obedientiæ evocaretur, humiliter Deo dicere deberet: *Eja suavissime Deus, permitte me, obsecro, hanc obedientiam tui amore persicere.* Nam hujusmodi propriæ voluntatis abnegatio, in illo homine multò gratior jucundiorque Deo esset, quàm si ille idem tunc cum omnibus beatis spiritibus cælum penetraret: id

quod sequenti exemplo comprobatur. * Cùm enim dulcis Jesus sanctæ cuidam virgini in Monasterio degenti, atque in cellula sua oranti, apparuisset in forma pueruli, & illa ad commune aliud quod opus ex obedientia faciendum accersiretur, statim reliquit puerulum Jesum, & quod facere iussa erat, animo voluntario hilarique vultu peregit. Deinde celeriter ad cellam reversa, vidit dilectum Dominum tuum quem parvulum paulò ante reliquerat, jam in ætate perfecta tanquam elegantissimum juvenem viginti & quatuor annorum adstantem. A quo cùm virgo percontaretur, quomodo in tanto tempore tantæ grandis factus esset, respondit ille: *Profunda velocis & impigra obedientia tua humilitas, me tam brevi tempore tam magnum effecit. Quapropter, filia charissima, si mihi semper placere & adherere vis, semper etiam mei amore promptè obedias.* Atque his dictis, Dominus disparuit. Sapiens ergo est, qui & meditationes, & orationes, & quælibet alia sancta exercitia atque opera mox postponit, ut obediat propter Deum.

Christus dixit audiente sancta Birgitta: *Omnes vera virtutes ex charitate, sicut rami ex arbore procedunt: inter quas virtutes obedientia primatum tenet. Vnde & mihi amicissimus est, qui se ex humilitate subycit, voluntatemq; suam in manibus aliorum reponit; ita ut eam sequi nolit. Nam & ego qui sum*

* Prom-
pia &
impi-
gra obe-
dientia
hoc ex-
empli,
& alia
ex Dio-
logis
S. Calu-
stina Jo-
nensis
cap. 166
& alia
illustria
probat
R. P. Al-
fontis
Roderi-
cius p.
4. Exer-
citijs pe-
fectio-
nis tract.
5. 63.

omni-

Lib. 6. omnium perfectissimus, atque ipsa
 Revel. c. 20. 21. perfectio, obedivi Patri usq; ad mor-
 Phil. 2. tem: ut exemplo meo ostenderem,
 quàm placitum sit Deo, propriam
 voluntatem abnegare. Sed pleriq;
 non attendentes virtutem obedi-
 entia, nec habentes Zelum discretum,
 * sequuntur conceptus animi sui, &
 ex proprio sensu, non autem ex Spi-
 ritus sancti instinctu, tam immode-
 ratè carnem suam ad tempus affli-
 gunt, ut postea longo tempore sint &
 sibiipsis inutiles, & Deo parum ac-
 cepti, & alyis multum onerosi. Sa-
 pientum consilia audienda sunt: non
 enim carnis sed peccati mortem vo-
 lo. Et, qui relictis proprijs concepti-
 bus animam suam submittit, coro-
 na duplicabitur, & spiritualis de-
 votio augebitur. Nam obedientia,
 cui nihil propriae vitiosq; voluntatis
 admistum est, magis mihi placet,
 quàm magnum sacrificium.

6. Audivit eadem Birgitta Do-
 minum Jesum etiam istud dicen-
 tem: Qui magis cuperet jejunare,
 quàm comedere; & tamen propter
 obedientiam comedit, habebit mer-
 cedem quàm consequitur is qui rectè
 jejunat. Similem quoq; mercedem
 accipiet is, qui infirmus est & man-
 ducat, mallet tamen ad honorem
 meum jejunare. Beata item virgo
 Maria dixit ad ipsam Birgittam:
 Sint duo homines, quorum alter
 sub obedientia, alter in libe-
 ritate sua vivat: si is qui liber est
 præ jejunat, simplicem habebit mer-
 cedem: si verò ille qui vivit sub obe-
 dientia non jejunat, sed continenter
 comedit etiam carnes secundum in-

stitutionem Regula sua, magis ta-
 men cuperet jejunare nisi obedientia
 obsisteret, consequetur duplicem
 mercedem, unam videlicet propter
 obedientiam, alteram propter desi-
 derij voluntatisq; propria abnega-
 tionem. Tu, filia, refove, neces-
 sarijs corpus tuum moderatè. Non
 facias curam carnis in desiderijs, sed
 abstine ab illicita voluptate. Ieiun-
 nare, orare, visitare, loca sancta,
 sunt quidem bona opera in se; sed
 nisi discretè, humiliter & cum cha-
 ritate fiant, non merentur vitam
 aeternam.

Rom. 13

CAPUT VIII.

De refectioe corporis.

1. Refectio corporis ex quocunq; cibo, modò non sit vitiosus, & moderatè sumatur, Deo placet.
2. Pauci sunt, qui non aliquando peccent in mensura refectiois.
3. Oratio devotè præmittenda ante cibum, somnum, & alias corporis procurationes.
4. Balnei usus etiam spiritualibus licitus ex consilio directoris & prudentis.
5. Sicut & honesta recreatio, & modica de die, certo tempore, assumpta.

Ipsa sancta Birgitta aliquando
 Vehementissimè tentata fuit
 gulâ five gastrimargiâ. Cui oran-
 ti apparuerunt in spiritu dæmon
 & Angelus bonus: ille quidem
 in figura terribissimi Æthiopis, ille
 in specie pulcherrimi juvenis. Et
 cum dæmon insultando Birgittæ,
 quam sollicitabat, diceret Ange-
 lo, quòd ipsa etiam lautioribus
 cibus uteretur, vitamq; parum ri-
 gidam duceret, & tamen gloria-
 ta esset de abstinence; Angelus
 respondit: Christus Dominus non

I. Refectio qualu esse debeat usq; Deo placere possit In Extrav. 6. 27.